

Szente Imre köszöntése

Túl a nyolcadikon. Celldömölkötől Spångáig. A citerás tanár úr. A dalnok csengettyűje. Sorolhatnám még az ilyen évfordulókon lehetséges címetek. Mindenik alá egy-egy történet kívánczodik, élettörténetének darabkái, amiből egy is éppen elég ahhoz, hogy megemeljük a kalapunkat és felemeljük az időtől, a kudarcoktól, a megaláztatásoktól, az ostoba küzdelmekről, a szeretethiánytól és egyéb más betegségekkel megfakult földre sötét tekintetünk. Jó az, ha vannak közöttünk olyanok, akikre felnézhetünk.

Amikor tíz esztendővel hetvenedik életévét töltötte szervezőbizottság alakult a stockholmi Magyar Házban, százötvenkilencen írták be nevüket a tiszteletére közös erőfeszítéssel, a budapesti nyomdában megjelentetett könyve végén található „tabula gratulatoria” lapjára. Hívei ma többen vannak. Mert úgy közelítette meg és tavaly decemberben úgy lépte át a nyolcadik ikaszt, hogy közben írásai, előadásai, citerás dalolásaival, mindenféle együttléteinken való gyakori és fiatalos megjelenésével iránta érzett tiszteletünket öregbítette.

Celldömölkéről indult, vidéki tanárként, aztán útkeresőként a hontalanság idején is „versekbe csordult” belőle „az önsajnálát és a Haza, az Ember sorsán és gyarlóságán érzett kétségbeesés” mielőtt megtalálta volna helyét új környezetében és az emigráció nemzetköziségében. Tanári munkája mellett, nyelvészeti és irodalmi tanulmányaival, előadásai, Gulág-, később Kalevala-fordításával hívta fel magára a figyelmet. Folyóiratunk jelen számában közölhetjük Hjalmar Söderberg regénye fordításának utolsó fejezeteit. Büszkék lehetünk arra, hogy lapfolyamunk első számában közölhetjük javított Kalevala-fordításának egy részét, amelynek érdekessége, hogy zárt é hangunk következetes megjelölésével Szente Imre a kitartó hagyományörzésből is példát mutat nekünk.

Nemrég otthon, hasonló okokból megtisztelő figyelmességgel, három neves hagyományörző kapott jelképes csengettyűt, amelynek szerintünk a Tanár úr is jogos várományosa.

Legutóbb a stockholmi Magyar Idősek klubjának meghívottjaként öt hangból álló hangsorunkról szóló közérthetően és búfelejtő nótáinkból énekelt. Derűt hozdozzon ezután is. Tudatos kimunkálója ő ennek az egész-emberekre jellemző nagyszerű tudásnak. „A pesszimizmus mélyei, a kétségbeesés ingoványai fölé is épülhet azonban harmonikus emberi világ, ahol a munka és derű ad értelmet az életben.” – írja az Ajándék, amellyel meglepem ... című verseskötete előszavában. És a derűs életet választotta az azóta eltelt évtized alatt is úgy, hogy bőkezűen nekünk is osztogatott belőle. Így aztán magunknak kívánunk jót, amikor felköszöntjük: Soká élj, Imre bátyánk!

A szerkesztő